

ת"פ 28750/07/18 - מדינת ישראל נגד עטאף חליל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 28750-07-18 מדינת ישראל נ' חליל

בפני
בעניין: כבוד השופט ארנון איתן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עטאף חליל

הנאשמת

גזר דין

מבוא:

1. הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירות ניסיון הסעת שב"ח לפי סעיף 12(א)(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב - 1952 (להלן: "**חוק הכניסה לישראל**") ולפי סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ובעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין.
2. עפ"י המתואר בכתב האישום, ביום 11.9.17, בשעה 20:50, נסעה הנאשמת ברכבה לכיוון אבו דיס, אז אספה לרכבה 4 שב"חים. הנאשמת הסיעה את השב"חים לכיוון ירושלים והגיעה למחסום אבו-זעים. בעת שהגיעה למחסום סימן לה השוטר סועאד מילאד באמצעות פנס לעצור את רכבה. הנאשמת התעלמה מהסימון והמשיכה לנסוע לכיוון המחסום תוך שהיא מאיצה את רכבה. בתגובה לחץ השוטר על מחסום הדוקרנים אשר עצר את נסיעת הנאשמת. בנסיבות אלו נסעה הנאשמת אחורנית, במטרה לברוח לירושלים מדרך אחרת. לבסוף נעתרה להוראות השוטר ועצרה את רכבה, לאחר שהשוטר דפק על רכבה מספר פעמים.

תסקיר שירות המבחן:

3. ביום 29.11.20 הוגש תסקיר שירות המבחן. אביא מתוכנו בתמצית.
4. בתסקיר תוארה הנאשמת כבת 46, נשואה ואם לבת יחידה בת 15, אשר נולדה לאחר טיפולים. משפחת המוצא של הנאשמת תוארה כמשפחה נורמטיבית בעלת קשרים תקינים. גם נישואיה תוארו כתקינים ומיטיבים. הנאשמת בוגרת 12 שנות לימוד ובעלת תעודת בגרות מלאה, בעלת תעודת הוראה ועובדת כמורה לחינוך מיוחד מזה כ-25 שנים. תואר כי הנאשמת סובלת מבעיות לחץ דם וכאבי גב.
5. בהתייחס לעבירה נשוא ההליך תיארה הנאשמת שנסעה בדרכה לביתה וראתה אדם מבוגר עומד בצד הדרך.

היא עצרה לו באופן אינסטינקטיבי, אז עלו לרכבה ארבעה גברים. הנאשמת טענה ששאלה את הנוסעים האם יש להם אישורים ומשהשיבו לה בחיוב המשיכה בנסיעתה ללא שהיא בודקת את האישורים. הנאשמת טענה שהיא אינה פועלת כך בדרך כלל ואינה מעלה אנשים שאינם מבני משפחתה לרכבה. עוד טענה שכאשר הגיעה למחסום והתבקשה לעצור נבהלה ולכן ניסתה לברוח מתוך פחד וחרדה. הנאשמת הביעה חרטה מלאה על המעשים, הבינה את הבעייתיות שבהם וחשה בושה עליהם. עוד ציינה שהיא חשה חרדה בעקבות המקרה ונמנעת מנהיגה ברכבה.

6. בגורמי הסיכון תוארה הפעולה הנמהרת של הנאשמת, שנעשתה ללא מחשבה מעמיקה על תוצאותיה. מצד שני תוארו בגורמי הסיכוי תפקוד נורמטיבי ותקין בחייה, חיי משפחה ותעסוקה תקינים, עבר נקי של הנאשמת, נטילת אחריות מלאה על ביצוע המעשה והבנת השלכותיו וההשלכות המשמעותיות של ניהול ההליך על המתלוננת.

7. שירות המבחן מצא שההליך שנפתח כנגד הנאשמת היווה עבודה גורם מרתיע ומציב גבול. היא הבינה את הפסול שבפעולותיה וציינה כיצד היה עליה להתנהל באופן תקין. עוד ציין שירות המבחן כי הוא אינו סבור שיש חשש להישנות העבירות בעתיד. לאור התרשמות זו המליץ שירות המבחן על ענישה חינוכית בדמות צו של"צ ל-120 שעות בהנחייתם.

8. שירות המבחן הוסיף כי הוא סבור שבשים לב לכך שהמדובר בעבירה ראשונה, לחרטה שהביעה הנאשמת והסיכוי הנמוך להישנות העבירות, למול הפגיעה בדימוי העצמי של הנאשמת והסיכוי לפגיעה בעיסוקה כמורה, מן הראוי לשקול את ביטול ההרשעה.

תמצית טיעוני הצדדים:

9. המאשימה ציינה בטיעוניה שהעבירות המתוארות בכתב האישום חמורות במיוחד שכן לנאשמת היו מספר הזדמנויות לעצור את האירוע אך במקום זאת היא העצימה את הסיכון שבמעשיה, עד אשר לא נותרה לה ברירה והיא עצרה לבקשת השוטר. משכך, העובדה שהמדובר בעבירת ניסיון אינה מפחיתה מחומרת המעשים. הוסף, כי במעשיה פגעה הנאשמת בשלטון החוק, בביטחון המדינה ובזכותה לקבוע את הבאים בשעריה. המדובר במכת מדינה אשר בהתאם להוראות הפסיקה, (הלכות חטיב ואבו סאלם) יש להילחם בהן באמצעות הרתעה. בפסיקה נקבע כי על דרך הכלל יש לקבוע עונשי מאסר בפועל בגין עבירות הסעת שב"ח ומתחם הענישה נע בין 3 ל-18 חודשי מאסר בפועל.

10. המאשימה התנגדה להמלצת שירות המבחן, שכן לדבריה הנאשמת פעלה בתחכום ותוך סיכון חיי השוטר, וכן לא הוכח שהיא עברה הליך שיקום ואמירותיה בפני שירות המבחן אינן מהוות אינדיקציה לשינוי והפנמה של חומרת המעשים. נוכח טעמים אלו עתרה המאשימה להטיל על הנאשמת 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס וחילוט הרכב.

11. ההגנה ציינה כי הנאשמת הודתה במעשים בהזדמנות ראשונה. עוד צוין, כי הנאשמת שאלה את הנוסעים, טרם עלייתם לרכב, האם יש בידם אישורי כניסה, אף שהיא עליה לבדוק בפועל את המסמכים. הסגור הוסיף שהנאשמת מעולם לא הועמדה לדין, פלילי או תעבורתי. המדובר באישה נורמטיבית המועסקת מזה שנים ארוכות באותו מקום עבודה. לנאשמת אין בעיות כלכליות אשר הניעו אותה לביצוע העבירה, וביצוע המעשה נעשה

מתוך טעות, בלבול והיסח הדעת. הסנגור הוסיף, כי מאז האירוע הנאשמת סובלת מפחד וחרדות. המקרה חידד אצלה את ההבנה של חשיבות השמירה על החוק והציב עבורה גבול ברור ביותר. שירות המבחן אף הוא תיאר את הנאשמת בצורה מדויקת ויש לקבל את המלצותיו.

12. בתום הדברים הוסיפה הנאשמת ותיארה את חייה הנורמטיביים. היא ציינה שנסעה לביתה מכיוון יריחו ובפעם הראשונה בחייה עצרה את רכבה לאנשים בדרך. לטענתה היא התבקשה להסיע את הנוסעים למחסום והיא הופתעה מעצירתה במחסום. הנאשמת טענה שלא שמעה את השוטר הקורא לה לעצור, ורק כאשר ירדה מהרכב הבינה שמדובר בתושבי השטחים, ולא כפי שהנוסעים אמרו לה.

מתחם העונש ההולם:

13. במקרה דנן, הורשעה הנאשמת בעבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, הקובע כי המסיע ברכב תושב זר השווה בישראל שלא כדין, דינו - מאסר שנתיים או הקנס הקבוע בסעיף 61א(3) לחוק העונשין ובעבירת הפרעת שוטר. עוד הורשעה בעבירת הפרעת שוטר.

14. עבירות על חוקי הכניסה לישראל פוגעות בריבונותה של מדינת ישראל לקבוע מי יבואו בשעריה. ראו: ע"פ 617/15 **רשק מונטר נ' מדינת ישראל** (2.4.15). עוד נקבע בפסיקה כי המסיעים, המלינים והמעסיקים את השוהים הבלתי חוקיים, חטאתם עולה משל השוהים הבלתי חוקיים, שכן "חוטאים הם ומחטיאים את הרבים, ומכאן גישת המחוקק שהחמירה עמהם". ראו: רע"פ 3173/09 **מוחמד פראגין נ' מדינת ישראל** (5.5.09).

15. בעבר נקבע בפסיקה כי בשל הסיכון הביטחוני הרב הנובע מעבירות אלו, מן הראוי להטיל עונשי מאסר בפועל גם אם מדובר באדם מן הישוב אשר עשה מעשיו בתמימות או מחמת צורך דוחק כלשהו. ראו: רע"פ 5198/01 **ח'טיב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(1) 769 (18.10.01). בהמשך נקבע שיש לבחון היטב את נסיבותיו של כל מקרה כדי לקבוע את מתחם הענישה ההולם ואין בהלכת **ח'טיב** כדי לקבוע כי בכל מקרה יוטל מאסר בפועל. ראו: רע"פ 3674/04 **מוחמד אבו סאלם נ' מדינת ישראל** (12.2.06).

16. עיון בפסיקה מלמד שמדיניות הענישה המקובלת בעבירה של הסעת שב"ח מגוונת ונעה בין מאסר על תנאי למאסר בפועל למשך מספר חודשים:

א. ברע"פ 8344/15 **עלי מחאמיד נ' מדינת ישראל** (8.12.15) אישר ביהמ"ש העליון גז"ד בו הוטלו על נאשם בהסעת שב"ח 3 חודשי מאסר בפועל, הופעל מאסר מותנה ונדחתה המלצת שירות המבחן שלא להטיל על הנאשם מאסר בפועל.

ב. ברע"פ 4062/17 **פתחי אלקואעין נ' מדינת ישראל** (19.06.17) אישר ביהמ"ש העליון את החלטת ביהמ"ש המחוזי בה הוטלו על נאשם בעבירת הסעת 5 שב"חים 5 חודשי מאסר בפועל לצד הפעלת מאסר מותנה, כך שסה"כ ירצה הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. צוין כי באותו המקרה לא ניתן היה להטיל עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות ועל כן הומלץ על צו של"צ, ובית משפט השלום האריך התנאי וקיבל את המלצת שירות המבחן אודות צו השל"צ. ערעור על קולת העונש התקבלה בביהמ"ש המחוזי תוך שצוין שהנאשם בעל עבר מכביד, לא נטל אחריות על מעשיו ולא עבר הליך שיקומי.

ג. ברע"פ 5094/20 **אשרף זנאדה נ' מדינת ישראל** (30.07.20) אושר גזר דינו של בית משפט השלום אשר העמיד את עונשו של נאשם בעבירת הסעת 2 שב"חים, בעל עבר פלילי קודם, על 60 ימי מאסר בפועל (שכן נמצא שהנאשם אינו כשיר לביצוע עבודות שירות), מע"ת, קנס, פסילת נהיגה ופסילה על תנאי.

ד. בת"פ 38784-03-14 **מדינת ישראל נ' שאדי אבו אלהוזה** (14.12.14) סקר כב' בית המשפט המחוזי בירושלים את מדיניות הענישה בגין עבירת הסעת שב"ח וניכר כי טווח הענישה נע בין חודשיים לארבעה חודשי מאסר בפועל ככל והמדובר בעבירה בודדת.

ה. בת"פ 60312-01-13 **מדינת ישראל נ' אברהים אבו סבית** (9.03.15) נגזרו על נאשם שהורשע בהסעת שב"ח בשני אירועים נפרדים 6 חודשי מאסר שירות בעבודות שירות וענישה נלווית ונדחתה המלצת שירות המבחן לפטור את הנאשם בעבודות של"צ.

ו. רק לאחרונה, בת"פ 56288-08-18 **מדינת ישראל נ' מוחמד אבו רמילה** (24.6.20), במקרה של נאשמים מבוגרים, ללא עבר פלילי, אשר הסיעו את בנות דודתן לישראל בניסיון להגיע למסגד, גזרתי את עונשם של הנאשמים ל- 6 חודשי מאסר על תנאי, התחייבות וקנס ופסילה לרישיונו של הנאשם. מדובר היה במקרה חריג של אנשים נורמטיביים לחלוטין אשר ההליך המשפטי היווה עבורם גורם מרתיע בצורה חריגה.

17. ישנם גם חריגים בהם בוטלה ההרשעה בגין עבירה זו. ראה לדוגמה ת"פ 18089-03-10 **מדינת ישראל נ' אסמאעיל אל עמורי** (12.07.12).

18. עולה אם כן כי טווח הענישה בעבירה זו מושפע מעברו של הנאשם, מהפנת חומרת המעשים, מהתכנון ומאופן ביצוע העבירה.

19. באשר לעבירה של הפרעת להשוטר - עיון בפסיקה מלמד כי מתחם הענישה ההולם בעבירות דומות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, כאשר עבירה זו עומדת לבדה, הינן בטווח הנע בין מאסר מותנה והתחייבות ועד לתקופת מאסר קצרה. ראו: רע"פ 5023/18 **עוקבה בדיר נ' מדינת ישראל** (28.06.18); רע"פ 5561/19 **כאמלה נקלה נ' מדינת ישראל** (29.08.19).

עם זאת, כאשר מתלוות לעבירה עבירות נוספות, המסכנות את חיי השוטרים, אזי מוטלים עונשי מאסר משמעותיים יותר. כך לדוגמה: רע"פ 7869/19 **נאטי נ' מדינת ישראל** (23.12.19).

20. בעת קביעת מתחם העונש ההולם את המקרה שלפני עלי לבחון את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40ט(א) לחוק העונשין, ביניהן, בין היתר: התכנון שקדם לביצוע העבירה; חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה; הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה; הנזק שנגרם מביצוע העבירה; הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה; יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו.

21. במקרה שלפני, המדובר באירוע שחומרתו רבה, שכן הנאשמת הסיעה 4 שוהים בלתי חוקיים, ובהגיעה

למחסום המשיכה את נסיעתה גם לאחר שנקראה ע"י שוטר המחסום לעצור.

22. בשים לב לאמור לעיל, אני קובע שמתחם העונש הראוי הינו החל ממספר חודשי מאסר שיכול וירוצו על דרך עבודות שירות ועד ל-10 חודשי מאסר בפועל.

סטייה ממתחם העונש ההולם:

23. במקרה דנן, ונוכח התרשמותי מהנאשמת שלפניי החלטתי לסטות ממתחם העונש ההולם, ולאמץ את עמדת שירות המבחן בכל הנוגע לענישה, אך לדחות את המלצתם לעניין ביטול ההרשעה.

24. הנאשמת כבת 46 אם לילדה כבת 15, מורה בחינוך המיוחד משך כ-24 שנים, נעדרת עבר פלילי.

25. הנאשמת נטלה אחריות על מעשיה בבית המשפט וכן בשירות המבחן.

26. הבאתי בחשבון את מועד ביצוע העבירות ולכך שחלפו כשלוש שנים וחצי מאז ביצוען, ולכך שלא נפתחו כנגד הנאשמת תיקים נוספים.

27. אציין כי מקריאת כתב האישום עולה תמונה שאיננה פשוטה בכל הנוגע לנסיבות ביצועה של העבירה. עם זאת, ובפניי הוצגה תמונה שונה מעט המבהירה את נסיבות האירוע עת אספה הנאשמת את השוהים והגיעה אל המחסום- תחושותיה ואופן פעולתה באותם רגעים. אף שירות המבחן התרשם מכך שהנאשמת הינה אישה נורמטיבית ביותר, עוסקת משך שנים רבות כמורה בחינוך מיוחד, וכמי שמעולם לא הסתבכה בפלילים. שירות המבחן אף התרשם שהאירוע היווה מקרה כה מטלטל עבורה עד שיש בו די כדי להוות גורם מרתיע, וכי אין להתרשמותם סיכוי להישנות עבירות דומות בעתיד.

28. בעניין זה יש לציין שאמנם, המלצות שירות המבחן אינן מחייבות את ביהמ"ש. כפי שנקבע בפסיקה לא אחת, תפקידו של שירות המבחן הוא מעין טיפולי ובאופן מותאם, המלצותיהם לרוב נוגעות יותר בפן הטיפולי - נפשי ומתמקדות פחות בשיקול ההרתעה. עם זאת, שירות המבחן מתווך לבית המשפט את אופיו של הנאשם ואת תפיסתו. בעניין זה עבודת שירות המבחן הינה מהותית ואינהרנטית לביהמ"ש, בנסותו להבין את תפיסות הנאשם ביחס לאישומים בהם הורשע. במקרה שבפני, התרשמות שירות המבחן הייתה שהעבירות שנעברו אינן הולמות את אורחות חייה של הנאשמת, וכי הסיכוי להישנות בעתיד אינו סביר.

29. כידוע, מטרת הענישה אינה תמיד עונשית-הרתעתית, ובמקרים המתאימים יש לבכר גישה מניעתית- שיקומית. ראו לדוגמה עפ"ג 55303-03-17 מוסא דארי נ' מדינת ישראל (17.5.17) בו נקבע: "בבחינת עניינו האינדיבידואלי של נאשם, קיימים לעיתים שיקולים, אשר יש בהם כדי להביא לסטייה ממתחם העונש ההולם. כך ייטה בית המשפט לבכר את שיקולי שיקומו של הנאשם על פני שיקולים אחרים, לרבות שיקולי גמול והרתעה". בנוסף נקבע כי שיקול הדעת המסור לבית המשפט מכוח הוראות החוק מחייב את ביהמ"ש לבחון האם הנאשם השתקם או שקיים סיכוי ממשי שישתקם. "דו"ח ועדת דורנר קובע כי אין טעם בניסיון לקדם את ההרתעה באמצעות הרחבת השימוש במאסרים או באמצעות שימוש במאסרים ממושכים יותר. הדו"ח מצביע על כך שבמקרים המתאימים, שיקום בקהילה באמצעות ענישה שנועה בין עבודות שירות לצווי מבחן ושירות למען הציבור צפוי להפיק תוצאות טובות יותר מאשר שימוש נרחב יותר במאסרים".

30. בנסיבות אלו, החלטתי כאמור לאמץ את עמדתם לעניין העונש שיוטל על הנאשמת.

31. עם זאת לא מצאתי לקבל את המלצת שירות המבחן בעניין ביטול ההרשעה. מעבר לעובדה כי עמדת ההגנה אינה עותרת לכך, הרי שבמסגרת ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל פ"ד, נב(3) 337 (21.8.97) (להלן: "פס"ד כתב") נקבע כי משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם, זולת מקרים יוצאי דופן בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה (ראו: סעיף 6 לפסק דינה של כב' השופטת דורנר).

עוד נקבע בפס"ד כתב כי מטרת השימוש בסעיף זה לחוק היא שיקומית, והיא תובא במכלול השיקולים לפטור את הנאשם מהרשעה. בפסה"ד נקבע כי ייעשה שימוש בכלי זה כאשר יתקיימו שני תנאים אלו במצטבר:

א. הרשעה תוביל לפגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

ב. סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים שפורטו בפסה"ד.

32. הרציונל העומד בבסיס הוראות סעיף 71א לחוק הוא חינוכי בעיקרו: השירות לציבור יקנה לעבריין ערכי עבודה ומוסר, ולפיכך בעל פוטנציאל לשקמו (הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, דין וחשבון, אוגוסט 2015). בחוק לא הוגבל שיקול דעתו של ביהמ"ש בנוגע ליישום הסעיף, והסעיף מאפשר לבית המשפט לפעול על פיו אף ללא הרשעת הנאשם תחילה (השוו בעניין זה להצעת החוק, בה הוצע להגביל את אפשרות זו לעבירות קלות בלבד).

33. עם זאת, בפסיקה מאוחרת נקבע שאי הרשעתו של נאשם, שאשמתו הוכחה, היא חריג לכלל שכן יש בה מימד של פגיעה בעקרון השוויון בפני הדין. לפיכך נקבע שבתי המשפט מצווים לעשות שימוש מושכל וזהיר בסמכות שניתנה להם על פי סעיף 71א(ב) לחוק העונשין ולהימנע מהרשעת נאשם רק במקרים חריגים בהם מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, וזאת בכדי למנוע פגיעה מהותית בעקרון השוויון בפני החוק ובישקולי ענישה אחרים (ראו בהרחבה: ע"פ 1082/06 מיכאל שוראקי נ' מדינת ישראל (20.6.06); וכן השוו אודות השימוש החריג בסעיף אי ההרשעה: רע"פ 1666/05 יאיר סטבסקי נ' מדינת ישראל (24.03.05); ע"פ 1042/03 מצרפס שותפות מוגבלת בע"מ (1974) נ' מדינת ישראל, נח(1) 721 (2003)).

34. בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3), 685, (17.8.00) נקבע כי: "משמתבקש בית המשפט לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם... במאזן השיקולים האמור גובר בדרך כלל השיקול הציבורי ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבירין, וזאת, לרוב, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מההרשעה לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעבריין מההרשעה".

35. בספרו על סדר הדין בפלילים (חלק שני, תשס"ג, 1105) ציין המלומד קדמי כי "בנסיבות נדירות ביותר, כאשר יש בעצם ההרשעה משום תגובה חריפה באורח קיצוני למעשה העבירה מחד גיסא, ובנסיבות העניין אין מקום לענישה אלא להעמידה במבחן. נסיבות נדירות כאלה נוצרות בדרך כלל על רקע נסיבות אישיות - כגון: גיל, מצב

בריאות, מוצא משפחתי - כאשר ההרשעה כמוה כ'מכת מוות' לנאשם."

36. במקרה שלפני, לא הוכח כי יש בהרשעה כדי להוביל לפגיעה קונקרטית בנאשמת ככל ותורשע בדין. בנוסף לא הוכח שתחום עיסוקה יפגע, ובעניין זה אין די באמירה כללית אודות "סיכוי סביר לפגיעה בתעסוקתה כמורה" כדי לבסס פגיעה זו.

37. בנסיבות אלו ראיתי לדחות המלצה זו.

38. נוכח כל האמור, אני סבור כי ישנו מקום לגזור במקרה זה עונש הכולל צו של"צ בהיקף נרחב מזה עליו המליץ שרות המבחן, זאת לצד רכיבי ענישה נוספים כפי שיפורט להלן:

א. צו של"צ בהיקף 180 שעות על פי תוכנית שיגבש שרות המבחן. מובהר לנאשמת כי ככל שלא תשתף פעולה עם שרות המבחן ולא תבצע את הצו ניתן יהיה להפקיעו ולשוב ולגזור דינה מחדש. שרות המבחן ישלח עדכון בדבר תוכנית השל"צ שהוכנה בתוך 21 יום.

ב. 3 חודשי מאסר על תנאי שלא תעבור במשך שלוש שנים מהיום על כל עבירה על חוק הכניסה לישראל או עבירה של הכשלת שוטר..

ג. קנס בסך 1500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים החל מיום 4.4.2021.

ד. פסילה למשך 4 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים שלא תעבור עבירה בניגוד לסעיף 12 לחוק הכניסה לישראל.

ה. התחייבות בסך 5000 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעה, זאת למשך 3 שנים.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"ד שבט תשפ"א, 27 ינואר 2021, בנוכחות המאשימה הנאשמת ובא כוחה.